

er forløbet siden da, været i den Formening, at Ordføreren vidste meget god Bested med, hvad der skulde ske, at man havde besluttet inden Thingets Møde at affjære al Forhandling. Det har været vor Opfattelse, men naar det ærede Medlem nu ophjser, at han ikke havde nogen Del deri, saa ser jeg, at vi altsaa have gjort det ærede Medlem uret. Naar det ærede Medlem siger, at jeg opfordrede Finansministeren til at forlange Ordet — det er jo en bekendt Sag, at det er mig, han sigtede til — da vil jeg sige, at det gjorde jeg ikke, det havde jeg ingen Opfordring til; men det, jeg gjorde, var, at jeg, da jeg var bleven opmærksom paa, at den høitærede Finansminister ikke lagde Mærke til, at der var begjæret Afslutning, gjorde han opmærksom derpaa. Da han saa var bleven opmærksom derpaa, var det, han forlangte Ordet, som blev ham affkaaret, idet Afslutningen derefter blev vedtagen. Naar det ærede Medlem saa siden byggede videre derpaa og sagde, at Finansministeren havde meddelt Fællesudvalget, at han ikke havde Noget at konferere med det om, hvorved han mente at kunne retfærdiggjøre, at Afslutningen blev vedtagen, saa er Forholdet jo dette, at der ikke fra Fællesudvalgets Side forelaa noget Ønske om, at Finansministeren skulde komme til Konference i Udvalget, og den Skrivelse, som den daværende Formand sendte til Regjeringen, sluttede ogsaa sin Omtale deraf med kun at spørge Ministeren. Slutningen af denne Skrivelse staar der nemlig: „... behagelig Meddelelse om, hvorvidt Deres Excellence ønsker Samraad med Udvalget, udbeder jeg mig“. Saaledes skrev Fællesudvalgets Formand, Grev Frijs Frijsenborg, og hertil svarede saa Finansministeren, at efter at Ministeriet har gjort sig bekendt med de af Udvalgets Flertal og Mindretal vedtagne foreløbige Indstillinger og de samme ledsagende Motiver, finder man ikke Anledning til at forlange Samraad med Udvalget. Hvis der havde været nogen Opfordring fra Udvalgets Side til Ministeren til at komme til Stede, vilde han efter min Opfattelse være kommen; men det var der ikke, tværtimod — Forholdet var det, at der ikke var noget Ønske derom. Dette skal dog ophjses ved Siden af det, som det ærede Medlem har omtalt. Jeg vil fastholde, hvad der er udtaalt saa tidt, at den Færd, der blev vist den 31te Marts 1877, da man standsede al Forhandling i Salen alene for at komme til at stemme over Fællesudvalgets Indstillinger, inden der blev stemt i Landsthinget, var Noget, som laa udenfor alle Regler, og var et Vidnesbyrd om, at de

Herrer lige saa lidt den Gang som senere vilde have Overenskomst, men at de havde vist Striden alene med det Maal for Øie at gjøre Regjeringen dens Stilling umulig. Heller ikke i de følgende Aar, naar der har været saadanne finansielle Stridigheder, passer det, som det ærede Medlem har villet gjøre gjældende med sine lange Talraæffer. Det samme var Tilfældet, da man fik en Oppløsning i 1878 og Valget den 3die Januar 1879 — et Valg, hvorved de Herrer for Resten vel at mærke ikke sejrede, men led en lille Tilbagegang, om de end bagefter ganske vist fik nogen Opreisning derigjennem, at de saa snart som muligt kasserede en hel Del af de Valg, der vare faldne ud til Ugunst for dem, hvorefter de opnaaede nogen Fremgang igjen. Jeg fastholder, at naar de Herrer gjorde disse Vanfæligheder paa Spørgsmaalet om Bevillingen til Bestindien, var det i den samme Hensigt, nemlig at gjøre Regjeringen dens Stilling umulig; man vilde hindre Regjeringen i at gjøre det, som den som Følge af det Oprør, som havde fundet Sted paa St. Croix, var nødt til at gjøre, nemlig at anvende de fornødne Midler for at bringe Forholdene paa Fode igjen. Det gjorde de ligeledes i den Hensigt at gjøre Regjeringen dens Stilling umulig. Og gaa vi saa videre til de Spørgsmaal, der vare de omstridte ved Finanslovbehandlingerne i 1881—82, saa var det heller ikke da Bevillingernes Totalbeløb, der var omstridt. Det ærede Medlem erindrer vist meget godt, at hvad der da var Strid om, var de tre Spørgsmaal: Lønningstillæget, Universitetets Underbalance og et Pandserfisk, og det ærede Medlem veed, at det Beløb, der var os imellem, var noget aldeles Ubæsentligt. Det var ikke Beløbene, der vare Gjenstand for Strid, men det var Realiteten i Forslagene, som de Herrer ikke vilde gaa ind paa. De vilde ikke bevilge et Lønningstillæg af den Størrelse, som de forud havde givet flere Aar i Træk, men de forlangte det nedjat; de forlangte Universitetets Underbalance dækket paa en anden Maade end den, Regjeringen fastholdt, et Spørgsmaal, som ikke angik en Øre mere eller mindre af Statskassen, og de vilde kun bevilge et andet Krigsfisk end det, Regjeringen havde forlangt. Altsaa, heller ikke i dette Tilfælde beviste det ærede Medlems Tal Noget. Gaa vi saa videre til Finanslovbehandlingerne i 1883, 1884, 1885, saa kan det gjerne være, at det ærede Medlems Paastand der kan finde noget mere Anvendelse, men jeg skal gjøre opmærksom paa, at da var Visnepolitikken ogsaa bragt til Anvendelse paa Finansloven fra de Herrer